

ються задачі, поставлені перед системою права. Так уже устроєно, що правові проблеми не можна вирішити раз і назавжди.

Таким образом, изучив, осмыслив то, что было разработано предками, потомки должны работать дальше сами, потому что правовые проблемы в течении времени всегда различны, они видоизменялись с учетом того положения, которое было в том или ином государстве, и, следовательно, они не могут быть решены раз и навсегда. Новые требования постоянно ставят перед нами новые задачи, и юриспруденция должна постоянно прибывать на своем посту ее настоящим призванием [3, с. 4].

### **Список использованной литературы**

1. Римское частное право [Текст] / Под. ред. И. Б. Новицкого и И. С. Перетерского. – М., 1948. – 597 с.
2. Нерсесянц В. С. Предисловие / Дождев Д. В. Римское частное право [Текст] Д. В. Дождев. – М. : Издательская группа ИНФРА-М – НОРМА, 1996. – С. 7–11.
3. Голубкина К. В. Римское частное право: хрестоматия [Текст] / К. В. Голубкина, С. К. Абрамян. – Новороссийск, 2011. – 35 с.

**М. С. Деордєв**

*студ. I курсу*

*спеціальність «Правознавство»*

*Науковий керівник: к.і.н., доц. О.І. Домбровський*

## **ЗАКОНОДАВЧА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ**

Початок 20 ст. в історії України є дуже важливим періодом, що характеризується процесом відновлення української державності після її повної втрати наприкінці 18 ст. Особливе місце у цьому процесі займає Українська Центральна Рада, діяльність якої мала основний вплив на утворення та організацію УНР, як суверенної країни, створюючи сприятливе законодавство для становлення держави і злагоди її народу. Так ті закони та універсали Центральної Ради мали великий вплив на положення та долю українського народу. Саме тому аналіз законодавчої системи того часу потрібно більш докладно вивчити, щоб зрозуміти основні принципи українського законодавства того часу, і те який вплив, основні риси та значення воно мало загалом.

Законодавча діяльність Української Центральної Ради пройшла у своєму розвитку два головних етапи. Перший з них, що

розпочався рішенням Національного з'їзду у квітні 1917 р., мав переважно політико-декларативний характер. Його основними досягненнями стали універсали. В цей період були створені I та II Універсали, закони для створення в Україні «автономного устрою» та організації роботи над проектом Української Конституції. В ході даної діяльності Українська Центральна Рада сформувалася як організація, завданням якої було вивести українську націю з суспільних катаклізмів, характерних для початку XX ст., та відновити втрачені адміністративно-територіальні ознаки. Це період, в якому законотворчий процес формувався на основі ідеї автономії та соціально-економічного благополуччя українського народу в рамках федерації вільних слов'янських народів. Можна сказати, що в цей час, тобто з квітня 1917 р. до прийняття III Універсалу, УЦР фактично дотрималася основних положень, схожих з ідеями Києво-Медодіївського братства.

Другий період законодавчої діяльності УЦР характеризує її як організацію, яка нездатна прорахувати можливі наслідки своєї діяльності, правильно визначити стратегію й тактику державотворення в конкретних умовах. УЦР втратила свій авторитет серед населення. Це період повної свободи дій в формуванні законодавства УЦР в рамках ідеї незалежної України та розвитку українського народу в соціал-демократичному та національному напрямку в рамках нових законів.

Можна сказати, що тут був активний перехід до державотворення України та створення законодавчих основ для створення влади, армії, соціально-економічної системи країни на суверенних положеннях. Це можна побачити із фактичним формуванням нових законів та Конституції, й за характером основних пунктів III та IV Універсалів.

Особливо треба відзначити у законотворчому та державному значенні створення Конституції Української Народної Республіки або (офіційна назва) Статуту про державний устрій, права і вільності УНР від 29.04.1918 р. проголошувала державну незалежність і територіальну цілісність України, рівність прав громадян, демократичні свободи, передбачала земельний адміністративно-територіальний устрій у всіх 30 землях, підтверджувалося право національних меншин в Україні на національно-персональну автономію.

Взагалом результатом законодавчої діяльності Української Центральної Ради стала Конституція з 8 розділів по 83 статті, кожна з яких закріплювалася та затверджувалася законодавчими актами,

що стосувалися цих статей. Основою ж для формування Конституції УНР стали Універсали та положення в них окремих питань, що стосувалися державного устрою та його внутрішньої структури.

Центральна Рада мала заслуги перед українським народом. Протягом свого нетривалого існування вона пробудила його від рабської покори і сплячки, підняла на національно-визвольну боротьбу за відродження державності, створила суверенну УНР, очолила героїчну боротьбу за її незалежність на засадах найширшої демократії. В своїй законодавчій діяльності вона дійсно втілила процес формування держави соціальної орієнтації, хоч і допустила декілька помилок. В загалом ті закони та універсали, які видала Українська Центральна Рада є значними пам'ятками українського права, заснованому на ідеях демократії та соціального спрямування політики держави.

### **Список використаної літератури**

1. Історія держави і права України. Підручник за ред. В. Я. Тація [Текст]. Том 2, К. : «Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. – 656 с.
2. Верстюк В. Ф. Українська Центральна Рада [Текст] / В. Ф.Верстюк. – К.: «Заповіт», 1997. – 344 с.
3. Іванов В.М. Історія держави і права України : Навч. посібник [Текст] / В.М.Іванов. – К. : МАУП, 2003. – 224 с.
4. Копиленко О. Л. «Сто днів» Центральної Ради [Текст] / О. Л. Копиленко. – К.: Україна, 1992. – 204 с.
5. Копиленко О. Л., Копиленко М.Л. Держава і право України: 1917-1920: Навч. посібник. [Текст] / О. Л. Копиленко, М. Л. Копиленко. – К.: «Либідь», 1997. – 208 с.
6. Музиченко П. П. История государства и права Украины: Учеб. пособие [Текст] / П. П. Музиченко. – К.: «Знання», 2007. – 471 с.

***Н. С. Котигорох***

*студ. I курсу*

*спеціальність «Правознавство»*

*Науковий керівник: к.і.н., доц. О.І. Домбровський*

## **ІНСТИТУТ ГРОМАДЯНСТВА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ**

Громадянство – юридично визначений, стійкий, необмежений у просторі правовий зв'язок між особою і певною державою, що визначає їхні права та обов'язки. Громадянство передбачає певну сукупність взаємних політичних, соціальних та інших прав та обов'язків. Громадянство – структурний елемент правового статусу